

fra Børn, de skal være indstillet paa at være borte fra Hus og Hjem i Maaneder og halve Aar, de skal være indstillet paa at tage de Strabadser, som Fiskeriet til enhver Tid byder, og af de Folk, der kommer inde fra Landet og ikke er fortrolige hermed, vil kun ganske enkelte blive ved Fiskeriet; ellers vil de forlade det og gaa tilbage til de Erhverv, hvorfra de har deres Oprindelse.

Skulde jeg saa gøre nogle enkelte Bemærkninger om hele Udviklingen, vil jeg sige, at det, man skal sætte mest ind paa, er egentlig alt det Fiskeri, som kan finde Afsætning fra dansk Havn. Vi har set, hvorledes man i de senere Aar i stadig stigende Grad har sat ind paa at drive Fiskeriet med engelsk Havn som Basis, men det er ikke en Udvikling, vi særlig skal ønske fremmet. Dette, at man om Foraaret udruster, drager til England og først kommer hjem om Efteraaret, det vil sige, at alt det Arbejde, der er knyttet til denne Virksomhed, skal udføres i England, Omsætningen bliver i England, der provianterer man, der tager man sine Fornøjelser, kort sagt, det, som kommer tilbage til Danmark, er kun det, som Familien skal have til sit Underhold. Modsætningen hertil vilde være, at man koncentrerede alle sine Bestræbelser paa, at alt Fiskeriet skal drives med dansk Havn som Basis. Saa bliver hele Omsætningen her i Landet, saa bliver Arbejdet her, og saa gives der Mulighed og Betingelser for, at de Industrier, der eventuelt knytter sig til Fiskeriet, kan trives. Derved højnes Beskæftigelsesgraden her i vort Land. Det er den Udviklingslinie, som Fiskerne peger paa, og det er der, man skal sætte ind, hvis man nationaløkonomisk vil tjene vort Lands Interesser.

Vi tror ikke, at en kunstig Udvikling, som der saa tidt tænkes paa, vil være klog, og vi tør i hvert Fald ikke tage Ansvaret for at have raadet hertil. Nej, det, som vi gennem Aarene paa Grundlag af Fiskernes eget Initiativ og egne Erfaringer, som de har vundet gennem Menneskealdrer, har opbygget, er et Fiskeri, som jeg tror jeg tør paastaa er det mest udviklede Fiskeri, som i dette Øjeblik findes i Verden. De danske Fiskere er ogsaa vel bekendt rundt omkring, hvor de kommer. De smaa danske Fiskerifartøjer er i Stand til at befare snart Alverdens Have. Men det maa indrømmes, at de er for smaa, for man kan ikke efter faa Aars Forløb kassere et Fartøj, fordi det er for lille. Man driver derfor Fiskeriet med saa smaa Fartøjer, at alle finder det næsten umuligt, at det kan lade sig gøre. Men det hævnner sig jo ogsaa. Vi ved, det

var ikke saa faa Kuttere, der blev derude sidste Efteraar. 42 Mand blev derude, og Stormene kræver stadig store Ofre af Menneskeliv og Materiel. Det, vi derfor skal stræbe efter, er at faa forbedret dette Materiel, at faa Baadene større, saa at vi kan lægge et endnu større Felt af Verdenshavene ind under vort Virkeomraade.

Det er jo ikke saadan, at der ikke fra Fiskernes Side allerede er gjort mangfoldige Forsøg derpaa. Der blev sidst foretaget Forsøg derpaa for kun et Par Aar siden, da 8 Kuttere fra Esbjerg søgte om Tilskud til et Forsøg under Island og Grønland. Disse 50 000 Kr. var jo kun beregnet til at time-chartre det Skib, der skulde føre Fiskeren fra Fangstpladsen videre. Man vilde dog ikke gaa med dertil, og Forsøget blev ikke gjort i den Udstrækning, som det var tænkt. Men 4 Kuttere gjorde dog Forsøget, og dets Udfald var ikke saaledes; at det afskrækkede, men det viste sig, at man ved den Metode fra de Farvande, man var inde paa at befare, var i Stand til at faa større Udbytte ud af Fiskeriet. Og det er jo ganske naturligt, at man ikke vælger andre Metoder, naar man paa Grundlag af disse har skabt sig en Levefod, som man føler sig nogenlunde tilfreds med. Der blev af to Brødre købt et noget større Fartøj i Holland, og Forsøget blev gjort, og det viste sig ogsaa for dettes Vedkommende, at det var udmærket.

I det hele taget viser det sig, at naar det er Fiskerne selv, der staar for det, naar de har Foden paa eget Dæk, saa bliver dette Fiskeri og Fiskeriet i al Almindelighed drevet paa en saadan Maade, at det størst mulige Udbytte fremkommer. Det er det intensive Fiskeri, som har udviklet sig her i Danmark, indtil det har naaet en saa høj Standard, som nu er naaet. Derfor sagde jeg, at det foreliggende Forslag er kun en Brøkdelen af det, man maa anse for at være rimeligt, naar man endelig skal tjene dette Erhvervs Interesser og skal opfylde de Krav, som man i denne Tid særlig er ude efter, nemlig at faa udvidet Beskæftigelsesgradens Rammer i vort Folk.

Jeg takker imidlertid, som nævnt, for det Beløb, som nu bliver stillet til Raadighed. Det vil maaske lige i Øjeblikket kunne tilfredsstille de Krav, der kommer om at faa Laan til Anskaffelse af større Fartøjer. Det hidtilværende Beløb, som har været stillet til Raadighed, har jo aldrig naaet at kunne tilfredsstille mere end Halvdelen af dem, der har søgt, og netop den Omstændighed har vel bidraget til, at mange Fiskere her i Landet har afholdt sig fra at